

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/95/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119203593
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2119203593.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: A. B., nar. XX.XX.XXXX a C. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní zastúpené opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, deti rodičov: matka D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. a otec F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. I. J. XX, XXX XX K.(B.) H., právne zastúpený JUDr. Petrom Fratričom, advokátom so sídlom Timravina 9, Bratislava, o návrhu matky na úpravu práv a povinností k maloletým deťom, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 27. júna 2022, č.k. 32P/25/2019-391, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Uznesením, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil, výrokom II. vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať, výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a výrokom IV. štátu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil podľa § 1, § 2 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, čl. 8, čl. 16, čl. 17, čl. 19 ods. 2 a 3 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 z 27.11.2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len Nariadenie), ako aj ust. § 2 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP) a § 9 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP). Vecne súd rozhodnutie odôvodnil tým, že musel ex offa skúmať právomoc na konanie, keďže ide o vec s cudzím prvkom a dospel k záveru, nemá právomoc konať v tejto veci, čo je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania vedúci k zastaveniu konania.

3. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že dňa 30.04.2019 bol súdu doručený návrh matky na úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, ktorým sa matka domáhala zverenia detí do jej osobnej starostlivosti a určenia výživného na deti. Uznesením č.k. 32P/25/2019-111 zo dňa 29.11.2019 súd odmietol vykonávanie právomoci vo veci v prospech Všeobecného súdu Urbino v Talianskej republike a konanie zastavil, keď zistil, že deti majú obvyklý pobyt v Taliansku, kde sa trvalo zdržiavali od narodenia a otec maloletých detí je štátnym občanom Talianska, kde sa aj zdržuje, pričom návrh na začatie konania bol podaný na súdoch oboch štátov (Slovenskej republiky a Talianska). Prvý konajúci súd (Všeobecný súd Urbino v Taliansku) konštatoval, že má právomoc konať vo veci starostlivosti maloletých, teda súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci konať v zmysle Nariadenia a musia odmietnuť vykonávanie právomoci. Toto uznesenie bolo zrušené v odvolacom konaní uznesením č.k. 11CoP/49/2020 - 232 zo dňa 25.01.2021 z dôvodu predčasnosti, keď z odvolania matky vyplýva, že Všeobecný súd v Urbine rozhodnutím z 11.12.2019 konanie vo veci samej prerušil s odôvodnením,

že aktuálne prebiehajú dve návratové konania týkajúce sa oboch maloletých (konanie vo veci maloletej A. na Súde pre maloletých v Ancone a zároveň rovnaká žiadosť bola podaná Národnému centrálnemu orgánu kvôli maloletému C.). Matka preukázala, že v návratovom konaní, týkajúcom sa maloletej A., bola úspešná a maloletá bola vrátená dňa 30.06.2019 matke, keď súd v Ancone ustálil, že s ohľadom na doplnené dokazovanie je preukázané (na rozdiel od Všeobecného súdu v Urbine, ktorý v predbežnom uznesení z 12.07.2019 vydanom v rámci konania č. 144/2019 vychádzal z predpokladu obvyklého pobytu v Taliansku), že maloletá A. má obvyklý pobyt na Slovensku. Krajský súd v Trnave preto považoval za potrebné pred rozhodnutím o zastavení konania preveriť postup Všeobecného súdu v Urbine po vydaní rozhodnutia Súdu pre maloletých v Ancone s prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia tohto súdu, z ktorého vyplýva odlišný záver v otázke obvyklého pobytu maloletej A. s tým, že rozhodnutie Súdu pre maloletých v Ancone môže (i keď nemusí) mať vplyv na postup Všeobecného súdu v Urbine vo vzťahu k otázke súdnej právomoci. Uvedené rozhodnutie nasvedčuje tomu, že záver Všeobecného súdu v Urbine vyslovený v jeho predbežnom opatrení zo dňa 12.07.2019 o obvyklom pobyte maloletých v čase začatia konania vo veci samej (apríl 2019) nemusí byť konečný. Rozdielnosť záverov oboch talianskych súdov v otázke obvyklého pobytu nie je tunajší súd oprávnený riešiť, a bude preto nutné obrátiť sa na Všeobecný súd v Urbine so žiadosťou o zaujatie definitívneho postoja k otázke svojej právomoci. Až po vyjadrení uvedeného súdu, bude môcť prvoinštančný súd rozhodnúť o ďalšom postupe v súlade s nariadením Brusel II. Súd prvej inštancie sa po vrátení veci obrátil na Všeobecný súd Urbino so žiadosťou, aby tento súd zaujal definitívny postoj k otázke právomoci súdu pre maloletých v Urbine vo veci 144/2019 a oznámil tunajšiemu súdu stav konania, ale napriek doručeniu žiadosti dňa 14.09.2021, do vydania rozhodnutia taliansky súd neodpovedal, preto súd prvej inštancie vyzval rodičov maloletých na oznámenie stavu konania na súde v Urbino. Takto súd zistil, že existuje vykonateľné rozhodnutie talianskeho súdu v Urbino vo veci úpravy práv a povinností k maloletým deťom. Otec súdu oznámil, že na základe jeho odvolania zo dňa 04.03.2019 žiadal zveriť deti do výlučnej starostlivosti otca. Taliansky súd v Urbino uznal dňa 12.07.2019 jurisdikciu súdu v Urbino, na základe čoho tunajší súd prerušil konanie. Napriek uvedenému Súd pre maloletých v Ancone, Taliansko, dňa 10.04.2020 rozhodol o repatriácii maloletej A. na Slovensko a určil jej obvyklé miesto pobytu v Trnave. Otec sa voči repatriácii odvolal a Najvyšší Kasačný súd nariadením č. 35841 z 22.11.2021 zamietol rozhodnutie Súdu v Ancone o repatriácii maloletej A. z dôvodu nesprávne posúdennej koncepcie obvyklého pobytu maloletej. Dňa 22.12.2021 sa uskutočnilo na základe Kasačného súdu pojednávanie, v rámci ktorého sa táto vec označila v zmysle talianskej legislatívy za zrelú na rozhodnutie a bola postúpená na rozhodnutie kolégium. Následne súd v Urbine vyhlásil definitívny, vykonateľný rozsudok, ktorým boli maloleté deti zverené do starostlivosti otca a rozhodol o ďalších otázkach týkajúcich sa práv a povinností rodičov k maloletým deťom. Otec ako dôkazy tunajšiemu súdu predložil rozhodnutie Všeobecného súdu v Urbino zo dňa 27.01.2022 a uznesenie Najvyššieho kasačného súdu Talianskej republiky zo dňa 15.03.2021, spolu s ich úradným prekladom. Z rozhodnutia Všeobecného súdu v Urbino zo dňa 27.01.2022 vyplýva, že súd definitívne vyhlasuje rozsudok, ktorým maloleté deti zveruje do výlučnej opatery otca, ktorý bude autonómne prijímať všetky najdôležitejšie rozhodnutia týkajúce sa detí, ktorým maloleté deti umiestňuje k ich otcovi do Urbanie, zabezpečuje, aby matka mohla navštevovať maloleté deti v Urbánii, nariaďuje, aby otec zabezpečil všetky potrebné prostriedky na to, aby sa matke umožnilo kontaktovať deti aspoň raz denne, stanovuje príspevok na výživu detí vo výške 300,- eur mesačne (150,- eur na každé dieťa), pričom táto suma sa bude každoročne upravovať o mieru inflácie, stanovuje, že každý rodič bude prispievať 50% na mimoriadne výdavky potrebné na výživu maloletých detí a trovy sporu sa rozdelia medzi stranami. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že hoci obaja maloletí sú v súčasnosti so svojou matkou na Slovensku, súd zastáva názor, že režim zverenia a umiestnenia, ktorý najlepšie zodpovedá záujmom A. a C., je režim zverenia do výhradnej starostlivosti otca a ich umiestnenie u neho v Urbánii. Z činov oboch zúčastneným strán vyplynulo, že rozhodnutie zostať a žiť v zahraničí urobila výlučne odporkyňa, tak proti vôli partnera, ako aj na úkor potrieb maloletých detí, ktoré sa narodili v Taliansku a žili do roku 2018 v Urbánii. V zmysle potvrdenia Súdu v Urbino zo dňa 04.03.2022, k uvedenému dňu v záznamoch v registri nie je zapísané žiadne odvolanie voči rozhodnutiu tohto súdu zo dňa 21.01.2022. Z osvedčenia podľa článku 39 Nariadenia vydaného Súdom v Urbino dňa 30.05.2022, predloženého otcom, vyplýva, že rozhodnutie - záverečná vyhláška vydaná dňa 21.01.2022, referenčné číslo 144/2019 R.G., nebolo prijaté v neprítomnosti, keďže matka sa dostavila na súd za asistencie dôveryhodného obhajcu Avv. Pasquale Marra z Urbina. Rozhodnutie je vykonateľné podľa práva domovského štátu, vykonávací formulácia bola pripojená súdom v Urbino dňa 04.03.2022. Rozhodnutie bolo oznámené matke osobne dňa 25.02.2022 a dňa 28.01.2022 na adrese certifikovanej elektronickej pošty obhajcu, ktorý ju zastupoval v konaní: Avv. Pasquale Marra. Súd uznesením č.k.

30P/18/2022-66 zo dňa 20.06.2022 na návrh otca uznal rozhodnutie Bežného súdu v Urbino č. 144/2019 R.G.V.G. zo dňa 21.01.2022 na území Slovenskej republiky.

4. Obsahom spisu mal tak súd prvej inštancie preukázané, že vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom prebiehali súbežne konania na súde v Talianskej republike aj v Slovenskej republike, pričom ako prvý začal konať súd Talianskej republiky, keď otec podal návrh vo veci na súd Talianskej republiky dňa 04.03.2019 a matka na tunajší súd dňa 30.04.2019. Tunajší súd uznesením č.k. 32P/25/2019-42 zo dňa 07.06.2019 konanie prerušil a následne uznesením č.k. 32P/25/2019-111 zo dňa 29.11.2019 odmietol vykonávanie právomoci vo veci v prospech Všeobecného súdu Urbino v Talianskej republike a konanie zastavil. Po vrátení veci odvolacím súdom z dôvodu predčasného rozhodnutia mal prvoinštančný súd preukázané, že taliansky súd vo veci konal a rozhodol, pričom z jeho rozhodnutia je zrejmé, že sa definitívne vysporiadal s otázkou jeho právomoci, keď rozhodnutie tohto súdu obsahuje podrobné odôvodnenie ustálenia miesta obvyklého pobytu maloletých detí v čase začatia konania a nadväzuje na predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Talianskej republiky o repatriácii maloletej A., v ktorom bola vyriešená otázka obvyklého pobytu maloletej A. v čase začatia konania v Talianskej republike. Hoci matka uvádzala, že rozhodnutie súdu jej nebolo doručené, súd mal z listín predložených otcom, vydaných súdom v Urbino, za preukázané, že rozhodnutie vo veci samej bolo matke doručené a táto nepodala proti nemu v stanovenej lehote odvolanie. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že po tom, ako sa potvrdí právomoc súdu Talianskej republiky, súd v zmysle čl. 19 Nariadenia odmietne vykonávať svoju právomoc v prospech tohto súdu. Keďže však tunajší súd mal za preukázané potvrdenie právomoci súdu Talianskej republiky až po skončení konania v Talianskej republike, postupoval preto podľa čl. 17 Nariadenia a vyhlásil, že nemá právomoc konať, keďže vec patrí podľa Nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, a to súdu Talianskej republiky, keď podľa čl. 8 Nariadenia súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania a v konaní bolo preukázané, že maloleté deti mali v čase začatia konania obvyklý pobyt v Talianskej republike. Súd zároveň v zmysle § 9 CMP konanie zastavil. O trovách účastníkov konania rozhodol podľa § 52 CMP a zároveň rozhodol aj o trovách štátu, spočívajúcich v odmene za preklad do talianskeho jazyka, ktoré v zmysle § 155 CSP znáša štát, preto súd štátu náhradu týchto trov konania nepriznal.

5. Proti výrokom I. a II. tohto rozhodnutia podala v zákonnej lehote odvolanie matka. Nesúhlasila so záverom súdu, ktorý vychádzal zo zistenia, že deti majú obvyklý pobyt v Taliansku. Uviedla, že prešli tri roky odkedy taliansky súd v roku 2019 rozhodol, že má právomoc a deti majú obvyklý pobyt v Taliansku. Matka poukazuje na článok 15 bod 1 písm. b) Nariadenia, ktorý pojednáva o možnosti postúpenia súdu, ktorý je vhodnejšie umiestnený na prejednanie veci a podľa ktorého by súd v danej veci mohol konať, ak by bol uplatnil tento článok, ktorý vyžadoval komunikáciu so súdom v Taliansku za účelom vysvetlenia situácie a nie len zisťovanie skutkového stavu. Matka bola maloletú A. zobrať v Taliansku v júni 2020, ktorá sa pri pohovoroch so sociálnou pracovníčkou vyjadřila, že otec a jeho rodina jej neustále hovorili, čo má na súdoch povedať a maloletej sľubovali, že dostane koňa. Dcéra matke povedala, že pri každej návšteve matky v Taliansku mala pri sebe vždy nahrávacie zariadenie, takisto mala na batohu nahrávacie zariadenie, keď mala s matkou samostatné pohovory už v Ancone v Taliansku, otec dcéru nahrával aj pri jej videohovoroch. Maloletá bola manipulovaná a navádzaná proti matke. Pri odovzdávaní dieťaťa matka podpísala dohodu, že ak by dcéra naozaj trpela návratom na Slovensko, tak jej dovolí vrátiť sa do Talianska a rovnako sa dohodla s talianskou sociálnou pracovníčkou a psychologičkou, že budú mať pravidelné videohovory na týždennej báze. Komunikácia sociálnych orgánov Talianska a Slovenska jasne naznačuje, že je tu ochota preniesť jurisdikciu na Slovensko a vrátiť dieťa do prostredia, kde vyrastalo. Matka poukázala na to, že v nariadení Brusel II bis chýba definícia obvyklého pobytu a táto nie je ani v ostatných nariadeniach a dohovoroch, pričom najdôležitejšie usmernenie pre jeho výklad poskytujú rozsudky Súdneho dvora EÚ, najmä rozsudok v prípade Mercredi/Chasse, vec č. C-497/10 PPÚ. Matka ďalej uviedla, že otec prišiel v auguste 2020 a chcel dcéru zobrať do Talianska, tá mu s plačom kričala, že nechce ísť preč. Otec prišiel sprevádzaný súkromným detektívom z Talianska a slovenským advokátom, ktorý hovoril aj taliansky (nebol to však jeho advokát, iba niekto zaplatený na ten deň, zrejme aby matku vystrašili). Otec sa na súde v Urbine vyjadřil, že dcéra plakala, že chce ísť do Talianska a mama ju nechcela pustiť, pričom súkromný detektív potvrdil na súde túto verziu. V danej veci vôbec neboli vypočuté deti, ktoré vzhľadom na svoj vek by sa jasne vedeli vyjadřiť k okolnostiam potrebným pre zverenie, ako aj otázkam obvyklého pobytu, keďže skutkové okolnosti jasne hovoria o tom, že maloleté deti sú na Slovensku zžité s prostredím a nevedia sa z tohto prostredia vrátiť do neznámeho prostredia, ktoré je dnes pre nich Taliansko. Preto matka žiada, aby odvolací súd zrušil

napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie, nakoľko v konaní došlo k vadám, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

6. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že po vrátení veci odvolacím súdom vykonal s maloletými opakovane pohovor, deti boli komunikatívne, odpovedali spontánne a čistou slovenčinou. O škole, škôlke a aktivitách s matkou rozprávali s nadšením, pri navodení otázok o otcovi opakovane vyjadrili nevoľu stráviť s ním akýkoľvek čas, pretože mu neveria, že ich vráti matke späť. Dňa 09.09.2021 počas šetrenia v domácnosti matky maloletá A. uviedla, že posledné stretnutie s otcom v auguste 2021 bolo otravné, otec sa jej stále pýtal, či chce ísť do Talianska a vraj mu povedala, že nie. Aj maloletý C. uviedol, že sa stretol s F., ktorý bol otravný, vyjadril sa, že od neho utekal, lebo ho neznáša a je zlý. Pri poslednom pohovore s deťmi dňa 24.08.2022 obe deti zhodne uviedli, že so svojim otcom boli naposledy v auguste 2021, odvtedy sa už nestretli, pretože nechceli a otec vraj ani nemal záujem. Opakovane zdôrazňovali, že chcú žiť naďalej so svojou matkou a v žiadnom prípade sa nechcú vrátiť do Talianska. Z ich vyjadrenia vyplynulo, že nikdy neboli vypočuté pred talianskym ani slovenským súdom, ani pred talianskymi úradmi. Kolízny opatrovník má za to, že s ohľadom na svoj vek sú rozumovo vyspelé a schopné vyjadriť svoj názor, ktorému musí byť venovaná náležitá pozornosť. Kolízny opatrovník konštatoval, že matka má vytvorené vhodné podmienky pre zdravý vývoj detí, ktoré podľa vyjadrenia detskej lekárky aj škôl prosperujú a matka sa o ne príkladne stará. Kolízny opatrovník je toho názoru, že obvyklým pobytom detí je územie SR a s odvolaním sa na najlepší záujem maloletých, pričom vyslovil názor, že prípadná naliehavosť navrátenia detí do Talianska môže v konečnom dôsledku spôsobiť vystavenie detí vážnej fyzickej a duševnej ujme. Rozhodnutie o právomoci vo veci konať ponechal na zváženie odvolacieho súdu a pripojil zápisnice z pohovorov s deťmi.

7. Otec v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozhodnutie ako správne potvrdiť. Uviedol, že návrh vo veci úpravy práv a povinností k maloletým na území Talianskej republiky podal skôr ako matka v rovnakej právnej veci na území Slovenskej republiky. Deti sa narodili v Taliansku, kde veľkú časť života žili spolu s rodičmi a po ukončení ich spolužitia sa matka s deťmi odsťahovala na Slovensko, kde maloletá A. začala navštevovať základnú školu, k čomu sa sudkyňa na súde v Ancone vyjadrila, že školu navštevovať na Slovensku nechcela, na Slovensku nikoho nepoznala a tiež tu musela opakovať ročník. V rámci jarných prázdnin deti navštívili otca v Taliansku, pričom maloletá sa nechcela na Slovensko vrátiť. Otec mal záujem s matkou sa dohodnúť, táto tvrdila, že chce skúsiť vzájomné zmierenie, na základe čoho sa otec dňa 29.03.2019 vrátil s maloletým C. na Slovensko, kde zistil, že matka získala neodkladné opatrenie súdu vydané Okresným súdom Trnava, ktorým jej boli deti predbežne zverené do starostlivosti. Maloletý C. sa teda v tom čase nachádzal na Slovensku s matkou a maloletá A. v Taliansku s otcom. Následne všeobecný súd v Urbine vydal dňa 12.06.2019 predbežné rozhodnutie, v ktorom jednoznačne konštatoval, že obvyklý pobyt maloletých je v Taliansku a preto je daná právomoc talianskeho súdu. Nakoľko prebiehalo niekoľko konaní, medzičasom došlo zo strany súdu pre maloletých v Ancone v Taliansku dňa 10.04.2020 k vydaniu rozhodnutia o repatriácii maloletej A., ktorým určil, že obvyklý pobyt maloletej A. je Trnava, Slovensko, voči ktorému sa otec odvolal na Najvyšší kasačný súd a Všeobecný súd v Urbine teda prerušil konanie až do času rozhodnutia tohto Najvyššieho kasačného súdu. Matka si následne maloletú A. dňa 30.06.2020 odviezla na Slovensko. Nariadením č. 35841 zo dňa 22.11.2021 Najvyšší kasačný súd zamietol rozhodnutie súdu v Ancone z dôvodu nesprávne posúdenej koncepcie obvyklého pobytu maloletej. Na základe ukončeného odvolacieho konania na Najvyššom kasačnom súde začal Všeobecný súd v Urbine konať a následne dňa 21.01.2022 vydal konečné rozhodnutie, ktorým zveruje maloleté deti do výlučnej opateru otca, ktorý bude autonómne prijímať všetky najdôležitejšie rozhodnutia týkajúce sa maloletých detí a všeobecne ustanovuje, že sa maloletí majú vrátiť na územie Talianska. Napriek nepravdivým tvrdeniam matky bolo v tomto konaní dostatočne preukázané, že počas celého konania matka mala na súde v Urbine ustanoveného advokáta Pasquale Marrera, pričom sa dvakrát sama zúčastnila pojednávaní. Napriek tomu, že rozhodnutie Všeobecného súdu v Urbine je právoplatné už niekoľko mesiacov, a súdu boli doložené všetky potrebné dokumenty, vrátane doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, deti sa stále nachádzajú na území Slovenskej republiky, čo výrazne porušuje základné práva otca. Tvrdenie matky, že súd mal konať v zmysle článku 15 Nariadenia je účelové a irelevantné, nakoľko súd sám v uznesení konštatoval, že talianske súdy priamo kontaktoval. Za účelové je nutné považovať aj tvrdenie matky, že konanie na Slovensku musí byť obnovené, nakoľko maloletí neboli v konaní vypočutí. Nakoľko slovenský súd nemal právomoc konať, je logické, že vypočutí neboli, pritom príslušný taliansky súd maloletú A. vypočul. Nakoľko matka deťom bráni v ceste do Talianska, je tiež logické, že následne už maloletých nebolo možné vypočuť a uvedené je treba považovať za absolútne irelevantné, nakoľko sú maloletí jednoznačne aj tak ovplyvňovaní

matkou. Otec poukazuje na článok 21 ods. 1 a čl. 28 ods. 1 Nariadenia. Všeobecný súd v Urbine sa v definitívnom rozhodnutí jednoznačne vyjadril, že v tomto prípade aj keď vieme, že obaja maloletí sú v súčasnosti so svojou matkou na Slovensku, najlepšie zodpovedá záujmom maloletých zverenie do výhradnej starostlivosti otca a ich umiestnenie u neho. Poukázal na to, že z činov oboch zúčastnených strán vyplynulo, že rozhodnutie zostať a žiť v zahraničí (na Slovensku) urobila výlučne matka tak proti vôli partnera, ako aj na úkor potrieb maloletých, ktoré sa narodili v Taliansku a žili do roku 2018. K presunu maloletej A. na Slovensko sa všeobecný súd vyjadril tak, že matka sebecky vnucovala tak otcovi maloletých, ako aj svojim dvom maloletým deťom svoje vlastné životné voľby (osobné a rodinné) a vlastné deti zaviedla do cudziny, ďaleko od všetkých ich životných návykov a náklonností, čím im spôsobila významnú emocionálnu traumu. Toto sa týka osobitne dcéry A., ktorá vtedy deväťročná zažila obzvlášť šokujúcim spôsobom opustenie domáceho prostredia, v ktorom do tej chvíle vyrastala, bola nútená opustiť nielen starých rodičov a tetu z otcovej strany, s ktorými mala každodenný vzťah, ale aj školský cyklus, v ktorom bola úplne v pohode a bola premiestnená proti svojej vôli do cudzej krajiny, do úplne neznámeho prostredia, v novom rodinnom a školskom prostredí a v inom jazyku než akým dovtedy hovorila. Otec je teda toho názoru, že v konaní bola riadne preukázaná právomoc talianskeho súdu a pokiaľ s touto nesúhlasila, mala právo namietať právomoc na súde v Taliansku. Je absolútne neprípustné, aby otcovi bolo kontinuálne odopierané právo na styk s maloletými deťmi, pričom má už niekoľko mesiacov právoplatné a vykonateľné rozhodnutie talianskeho súdu. V zmysle článku 26 nariadenia za žiadnych okolností sa nesmie rozsudok preskúmať z hľadiska rozhodnutia vo veci samej. Slovenskému súdu preto absolútne neprináleží skúmať, prečo taliansky súd rozhodol tak, ako rozhodol. Matka sa spoliehala na to, že slovenský súd rozhodne v jej prospech a preto zanedbala svoje práva a povinnosti, ktoré jej vyplývali v rámci talianskeho konania a podávaním odvolaní sa len snaží zhojiť svoje chyby, ktorých sa v rámci talianskeho konania dopustila, keď proti rozhodnutiu všeobecného súdu v Urbino o výlučnej starostlivosti otca nepodala odvolanie. Rozhodovanie slovenského súdu v tej istej veci, s tými istými účastníkmi konania by znamenalo porušenie zásady *res iudicata*.

8. Matka v odvolacej replike zopakovala, čo v zmysle európskej judikatúry definuje obvyklý pobyt dieťaťa a uviedla, že lehota na obvyklý pobyt dieťaťa je spravidla jeden rok, pričom matka na Slovensku žije už dostatočne dlho, aby toto bolo vzaté na vedomie konajúceho súdu. Konštatovala, že ak sa rozhodnutie o návrate nezrealizuje do jedného roka a maloletý žije na území druhého členského štátu, je skoro nemožné ho vrátiť späť do krajiny členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt, čo je prax európskych súdov. Uviedla, že súdy na Slovensku konali čisto formalisticky a čakali na rozhodnutie súdov iného členského štátu, pričom mali v týchto veciach spolu komunikovať. Už v čase, keď Slovensko čakalo ako rozhodnú talianske súdy, bol jasne deklarovaný záujem maloletých a detí sa na Slovensku nikto nepýtal na ich názor. Zopakovala, že maloleté deti sú na Slovensku zžití s prostredím a nevedia sa vrátiť z tohto prostredia do iného neznámeho prostredia, ktorým je pre nich dnes Taliansko. Zotrvávala na návrhu, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

9. Otec v odvolacej duplike uviedol, že matke neprináleží, aby si vytvárala definície, ktoré nekonkretizuje ani zákon a taktiež jej neprináleží suplovať súd a určovať, čo súd má vziať na vedomie. Stále platí, že maloletí boli na územie Slovenskej republiky zavlčení neoprávnene, o čom v konečnom dôsledku rozhodli aj talianske súdy. Pridržiaval sa svojho predchádzajúceho vyjadrenia vo veci a vzhľadom na riadne vykonateľný taliansky rozsudok považoval odvolanie matky za absolútne nedôvodné.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP v spojení s § 7 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 2, § 357 písm. a/ CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie matky je nedôvodné, pretože uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne.

11. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým zastavil konanie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom a to pre nedostatok právomoci slovenského súdu. Hoci matka sa výslovne odvolala iba voči výrokom I. a II., predmetom odvolacieho konania je celé rozhodnutie, vrátane závislých výrokov o trovách konania.

12. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné pre posúdenie otázky právomoci tunajšieho súdu konať v danej veci, výsledky

za tým účelom vykonaného dokazovania správne vyhodnotil a súčasne na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke, ktorá v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti spôsobilé zvrátiť rozhodnutie prvoinštančného súdu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného uznesenia náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali pre jeho rozhodnutie relevanciu, pričom odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne pochybenia, ktoré mu nedôvodne vytýkala odvolateľka. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle právnych predpisov, ktorými bol v tejto veci viazaný a nedopustil sa žiadnych väd, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie. Otázkou obvyklého pobytu maloletých sa veľmi dôkladne zaoberali talianske súdy a v danom prípade právomoc talianskeho súdu bola nesporne preukázaná, dokonca medzičasom už existuje aj vykonateľné rozhodnutie príslušného talianskeho súdu vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Vzhľadom k uvedeným okolnostiam iné rozhodnutie, než k akému dospel prvoinštančný súd, neprichádzalo do úvahy, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP naň v podrobnostiach odkazuje.

13. Na základe uvedeného vyhodnotil odvolací súd podané odvolanie ako nedôvodné a preto napadnuté uznesenie postupom podľa § 387 ods. 2 CSP v celosti ako vecne správne potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP s použitím § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko neboli zistené okolnosti pre aplikáciu ust. § 55 CMP.

Uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).